

Απόφαση ΕφΠειρ με αριθμ. 30/2012, δημοσιευμένη σε ΕΝαυτΔ 2013 σελ. 126, Αρμ 2013 σελ. 771 και ΝΟΜΟΣ

Κήρυξη εκτελεστής αλλοδαπής απόφασης. Πότε έχουν εφαρμογή οι διατάξεις της Σύμβασης Ν. Υόρκης. Διαιτητική απόφαση. Πρέπει να γίνεται και να αποδεικνύεται εγγράφως, εκτός εάν τα μέρη μετάσχουν ανεπιφυλάκτως της διαιτητικής διαδικασίας. Επιδεικτικές ρυθμίσεως δια διαιτησίας διαφορές, ως προϋπόθεση για την εκτέλεση της αλλοδαπής απόφασης. Έλεγχος του ύψους της επιδικασθείσας αποζημίωσης λόγω παραβιάσεως της συμβάσεως διαιτησίας, περί του αν είναι δυσανάλογα υπέρμετρη κι ως εκ τούτου αντικείμενη στη δημόσια τάξη.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αριθμός απόφασεως
30/2012

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
(Τμήμα Ναυτικό)

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Παρέσσα Τσαντεκίδου, Πρόεδρο Εφετών, Λουκά Μόρφη, Εφέτη - Εισηγητή, και Γεώργιο Κόκκορη, Εφέτη, και τη Γραμματέα Γεωργία Λογοθέτη.

Συνεδρίασε δημοσίως στο ακροατήριό του στις 9 Ιουνίου 2011, προκειμένου να δικάσει επί της εξής υποθέσεως μεταξύ:

Της καλούσης - εφεσίβλητου εταιρίας με την επωνυμία «.....», εδρευούσης στην πόλη Leer Γερμανίας, οδός, αρ. ..., νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παρέστη δια της πληρεξούσιας της δικηγόρου Μαρίας Σταμούλη.

Της καθ` ης η κλήση - εκκαλούσης εταιρίας με την επωνυμία «.....», εδρευούσης στην Ηλιούπολη Αττικής,, αρ. ..., νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παρέστη δια της πληρεξούσιας της δικηγόρου Άννας Σπίτσα.

Η καλούσα - εφεσίβλητος κατέθεσε στη Γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς υπ` αριθμόν καταθέσεως 8094/2009 την από 31ης Αυγούστου 2009 αίτησή της, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ` αριθμόν 5910/ 2009 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς. Κατά της εν λόγω απόφασεως η καθ` ης η κλήση - εκκαλούσα κατέθεσε στη Γραμματεία του ιδίου Δικαστηρίου υπ` αριθμόν καταθέσεως 276/2010 την από 4ης Μαρτίου 2010 έφεσή της, η οποία φέρεται προς συζήτηση με την υπ` αριθμόν 1565/2010 από 23ης Νοεμβρίου 2010 κλήση της καλούσης - εφεσίβλητου κατά την προαναφερομένη δικάσιμο, κατά την οποία παρέστησαν ως άνω οι διάδικοι και κατέθεσαν προτάσεις.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία
και σκέφθηκε κατά τον νόμο

Επειδή, η υπό κρίση έφεση κατά της υπ` αριθμόν 5910/2009 απόφασεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς εκδοθείσης κατά την διαδικασία της εκούσιας

δικαιοδοσίας επί της από 31ης Αυγούστου 2009 αιτήσεως της καλούσης - εφεσίβλητου περί αναγνώρισεως και κηρύξεως εκτελεστής της από 22ας Απριλίου 2009 αποφάσεως των Άγγλων Διαιτητών Michael Baker - Harber, Christopher Moss και Patrick O` Donovan, έχει ασκηθεί από την καθ` ης η κλήση - εκκαλούσα, την κλήτευση της οποίας είχε διατάξει ο Δικαστής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, νομίμως και εμπροθέσμως, αφού αντίγραφο της ως άνω αποφάσεως έχει επιδοθεί επιμέλεια της καλούσης - εφεσίβλητου προς αυτή την 8η Φεβρουαρίου 2010, όπως προκύπτει από την σημείωση του δικαστικού επιμελητού του Πρωτοδικείου Αθηνών Νικήτα Τσιώλη επί του επιδοθέντος αντιγράφου, το δε δικόγραφο της εφέσεως έχει κατατεθεί την 5η Μαρτίου 2010, πρέπει, συνεπώς, η έφεση να γίνει τυπικώς δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της κατά την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, κατά την οποία εκδικάζεται η υπόθεση (άρθρα 495 επ., 511 επ., 741 επ., 760 επ., 905 παρ. 1, 906 ΚΠολΔ).

Επειδή, από τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 και 3 της από 10ης Ιουνίου 1958 Διεθνούς Συμβάσεως της Νέας Υόρκης περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, η οποία έχει κυρωθεί δια των άρθρων 1 και 2 παρ. 1 ΝΔ. 4220/1961 υπό τους όρους της αμοιβαιότητας και της εμπορικότητας και έχει υπερνομοθετική ισχύ δυνάμει του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος και προς την οποία έχει προσχωρήσει το έτος 1975 και το Ηνωμένο Βασίλειο (υπ` αριθμόν Φ.6546/63/ΑΣ 225/Μ. 1701/26 Απριλίου 1993 έγγραφο του Υπουργείου Εξωτερικών - Τμήμα Συμβάσεων), συνάγεται ότι οι διατάξεις της εν λόγω Διεθνούς Συμβάσεως έχουν εφαρμογή επί της αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, εφ` όσον οι διαφορές, οι οποίες απετέλεσαν το αντικείμενο της διαιτησίας, προέρχονται εξ εννόμων σχέσεων, οι οποίες θεωρούνται ως εμπορικές κατά το ελληνικό δίκαιο. Αφ` ετέρου, από την διάταξη του άρθρου 1 παρ. 2 Ν. 2190/1920 προκύπτει ότι επί των ανωνύμων εταιριών ισχύει ως προς την κτήση της εμπορικής ιδιότητας το τυπικό κριτήριο και οι εν λόγω εταιρίες είναι εμπορικές, έστω και εάν ο σκοπός αυτών δεν είναι η ενέργεια εμπορικών πράξεων, ενώ από τις διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 8 εδ. β του ΒΔ. της 2ας/14ης Μαΐου 1835 «περί αρμοδιότητας των Εμποροδικείων» συνάγεται ότι όλες οι υποχρεώσεις του εμπόρου, οι οποίες είναι σχετικές του εμπορίου, είναι εμπορικές, έστω και εάν ως εκ της φύσεως αυτών έχουν καθαρώς αστικόν χαρακτήρα (ΕφΑθ 7793/ 2006 ΔΕΕ 13.440, Λουκοπούλου, Εμπορικόν Δίκαιον, τ. Ι, 1980, σ. 86, 87) Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 2 και 4 παρ. 1 της προαναφερομένης Διεθνούς Συμβάσεως συνάγεται ότι η συμφωνία περί διαιτησίας γίνεται εγγράφως και το πρωτότυπο έγγραφο της συμφωνίας ή επικυρωμένο αντίγραφο αυτής πρέπει να υποβάλει ενώπιον του δικαστηρίου ο αιτούμενος την αναγνώριση και εκτέλεση της αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως, εάν, όμως, χωρίς να έχει τηρηθεί ο έγγραφος τύπος, τα μέρη μετάσχουν ανεπιφυλάκτως της διαιτητικής διαδικασίας, αίρεται η ακυρότης λόγω της μη τηρήσεως του εγγράφου τύπου και αρκεί η υποβολή των πρακτικών του διαιτητικού δικαστηρίου (ΟΛΑΠ 8/1997 ΕλλΔικ 40.901, ΕφΑθ 967/1995 ΕλλΔικ 37.1400, Κουσουλή, Διαιτησία, 2004, σ. 290, 298). Εν προκειμένω, από τα μετ` επικλήσεως νομίμως προσκομιζόμενα έγγραφα αποδεικνύεται ότι η προαναφερομένη διαιτητική απόφαση, η οποία αντικείμενο έχει την αξίωση αποζημιώσεως της καλούσης - εφεσίβλητου λόγω παραβιάσεως παρά της καθ` ης η κλήση - εκκαλούσης της μεταξύ αυτών συμβάσεως περί διαιτησίας, εξεδόθη χωρίς να διατυπωθεί επιφύλαξη ως προς την έλλειψη του εγγράφου τύπου εκ μέρους της τελευταίας, η οποία μετέσχε της διαδικασίας και υπέβαλε σχετικό υπόμνημα μέσω των δικηγόρων της και προσεκόμισε αποδεικτικά στοιχεία συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος ακυρότητας της εν λόγω αποφάσεως λόγω μη τηρήσεως του εγγράφου τύπου κατά τις διατάξεις της εφαρμοζόμενης εν προκειμένω ως εκ του εμπορικού χαρακτήρος της απαιτήσεως, λόγω της ιδιότητας της καθ` ης η κλήση - εκκαλούσης ως ανωνύμου εταιρίας, Διεθνούς Συμβάσεως της Νέας Υόρκης, το δε πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο κατ` εφαρμογή των

διατάξεων της εν λόγω Διεθνούς Συμβάσεως ανεγνώρισε και εκήρυξε εκτελεστή, καθ' όσον δεν εδέχθη ακυρότητα λόγω μη τηρήσεως του εγγράφου τύπου, την προαναφερομένη διαιτητική απόφαση, δεν έσφαλε και οι λόγοι της υπό κρίση εφέσεως, δια των οποίων υποστηρίζεται το αντίθετο, είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν.

Επειδή, από την διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2α της ως άνω Διεθνούς Συμβάσεως συνάγεται ότι η αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστότητας αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως απορρίπτεται, εάν το αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι κατά τις διατάξεις του ημεδαπού δικαίου (lex fori) επιδεκτικό ρυθμίσεως δια διαιτησίας (Κουσουύλη, ό.α., σ. 307), ενώ από την διάταξη του άρθρου 867 ΚΠολΔ προκύπτει ότι επιδεκτικές ρυθμίσεως δια διαιτησίας είναι διαφορές ιδιωτικού δικαίου, των οποίων το αντικείμενο έχουν την εξουσία να διαθέτουν ελευθέρως τα μέρη, ως η απαίτηση των δικαστικών εξόδων, η οποία έχει ως αντικείμενο απαλλοτριωτό δικαίωμα. Συνεπώς, ο λόγος της υπό κρίση εφέσεως, κατά τον οποίον εσφαλμένως το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ανεγνώρισε και εκήρυξε εκτελεστή την προαναφερομένη διαιτητική απόφαση, καθ' όσον δεν εδέχθη ότι τα μέρη εστερούντο της ελευθέρως διαθέσεως της απαιτήσεως των δικαστικών εξόδων, η οποία, φερομένη ως απαίτηση αποζημιώσεως λόγω παραβιάσεως της συμφωνίας περί διαιτησίας, απετέλεσε το πραγματικό αντικείμενο της διαφοράς, είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Επειδή, από την διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 β της προαναφερομένης Διεθνούς Συμβάσεως συνάγεται ότι η αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστότητας αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως απορρίπτεται, εάν το αρμόδιο δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αναγνώριση και εκτέλεση θα αντέβαινε προς την δημοσία τάξη κατά την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ και, ειδικότερον, προς τις κρατούσες θεμελιώδεις πολιτειακές, ηθικές, κοινωνικές, δικαιοτικές ή οικονομικές αντιλήψεις (ΟΛΑΠ 17/1999 ΕλλΔικ 40.1288, 1572/1981 ΝοΒ 30.1053), περίπτωση δε αντιθέσεως προς την δημοσία τάξη συντρέχει επί επιβολής εις βάρος του ηττηθέντος υπέρμετρων δικαστικών εξόδων δυσαναλόγων προς την αξία του αντικειμένου της δίκης, αφού η εν λόγω δυσαναλογία αντιβαίνει αφ' ενός προς την απορρέουσα από τις διατάξεις των άρθρων 25 παρ. 1 του Συντάγματος και 8 παρ. 2, 9 παρ. 2 και 10 παρ. 2 της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης «δια την προάσπισιν των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών», η οποία έχει κυρωθεί δια του άρθρου πρώτου ΝΔ. 53/1974, αρχή της αναλογικότητας και αφ' ετέρου προς το θεσπιζόμενο από τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της ως άνω Διεθνούς Συμβάσεως δικαίωμα παροχής εννόμου προστασίας από τα δικαστήρια, την άσκηση του οποίου δυσχεραίνει κατά σημαίνοντα λόγο (ΑΠ 2273/2009 ΕφΑΔ 3.1237, 1829/2006 ΝοΒ 55.674, ΕφΚερκ 193/2007 ΝοΒ 57.557). Εν προκειμένω, από τα αυτά ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδεικνύεται ότι δια της ως άνω διαιτητικής αποφάσεως έχουν επιδικασθεί υπέρ της καλούσης - εφεσίβλητου ως αποζημίωση λόγω της παραβιάσεως παρά της καθ' ης η κλήση - εκκαλούσης της μεταξύ αυτών συμβάσεως περί διαιτησίας δια της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως ποσού 2920137.50 δολλαρίων Η.Π Α ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λαμίας, από του δικογράφου της οποίας η καθ' ης η κλήση - εφεσίβλητος έχει παραιτηθεί προ της συζητήσεως της υποθέσεως, χωρίς να έχει η καλούσα - εφεσίβλητος καταθέσει προτάσεις, τα ποσά των 42282 λιρών Αγγλίας, των 36842,75 λιρών Αγγλίας και των 5071,25 δολλαρίων Η.Π Α. λόγω καταβληθεισών αμοιβών δικηγόρων προς αντίκρουση των απαιτήσεων της καθ' ης η κλήση - εκκαλούσης ως και τα ποσά των 12825 και 6615 λιρών Αγγλίας ως έξοδα της διαιτητικής διαδικασίας και αμοιβή των διαιτητών αντιστοιχώς, τα οποία, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, είναι μεν υψηλά, όχι, όμως, εις βαθμό υπέρμετρο και δυσανάλογο προς την αξία του αντικειμένου της διαφοράς, ώστε η αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής αποφάσεως να αντιβαίνει προς την δημοσία τάξη, συνεπώς, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο έκρινε ομοίως, δεν έσφαλε και ο λόγος της υπό

κρίση εφέσεως, δια του οποίου υποστηρίζεται το αντίθετο, είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Επειδή, από τις διατάξεις του άρθρου 5 της ως άνω Διεθνούς Συμβάσεως συνάγεται ότι οι προβλεπόμενοι λόγοι αποκρούσεως της αναγνώρισεως και κηρύξεως εκτελεστής της αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως αναφέρονται κατά τρόπο περιοριστικό, οιοσδήποτε δε προβαλλόμενος άλλος λόγος, ως η εξόφληση της απαιτήσεως, απορρίπτεται ως απαράδεκτος (ΕφΘεσσ 1157/2008 ΕΠολΔ 2008.689, ΕφΑθ 6815/1994 Δ 1995.903, Κουσουλή, ο.α., σ 301). Συνεπώς, απαραδέκτως προεβλήθη παρά της καθ' ης η κλήση - εκκαλούσης ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου η ένσταση ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της καλούσης - εφεσίβλητου προς αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστής της προαναφερομένης διαιτητικής αποφάσεως λόγω εξοφλήσεως της απαιτήσεως της τελευταίας, το δε πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο, κατ' εκτίμηση της εκκαλουμένης, έκρινε ομοίως και απέρριψε την εν λόγω ένσταση, δεν έσφαλε και ο τελευταίος λόγος της υπό κρίση εφέσεως, δια του οποίου υποστηρίζεται το αντίθετο, είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Κατ' ακολουθίαν, η υπό κρίση έφεση πρέπει να απορριφθεί.

Επειδή, τα δικαστικά έξοδα του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφισθούν καθ' ολοκληρίαν μεταξύ των διαδίκων λόγω του δυσερμήνευτου των εφαρμοσθεισών διατάξεων (άρθρα 176, 179, 183, 746 ΚΠολΔ).

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται τύποις και απορρίπτει κατ' ουσίαν την έφεση κατά της υπ' αριθμόν 5910/2009 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς.

Και

Συμψηφίζει καθ' ολοκληρίαν τα δικαστικά έξοδα του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στον Πειραιά στις 4 Ιανουαρίου 2012, δημοσιεύθηκε δε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου απουσών των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων στις 26 Ιανουαρίου 2012.

Η Πρόεδρος

Η Γραμματέας